

EDICE ZNAMENÍ DOBY

Dobrá zpráva o zlu

CO O TOM ŘÍKÁ BIBLE

Dobrá zpráva o zlu

Do velké akciové společnosti nastoupil mladý ambiciózní pracovník. Říkejme mu třeba Světlan. Byl velice schopný, a tak ho čekala raketová kariéra. Navrhl několik zlepšení, která pomohla zvýšit cenu akcií. Byl velmi schopným manažerem. Všichni k němu vzhlíželi s úctou a obdivem.

Záhy si začal mezi zaměstnanci upevňovat svoji pozici občasnou kritikou samotného generálního ředitele, který podle něho není tak schopný, spravedlivý a férový, jak vypadá. Ukazoval na jeho domnělé chyby a často říkal, že on by to dělal jinak. Když mu chyběly argumenty, nějaké si vymyslel. Brzy se o něm začalo mluvit jako o nástupci nejvyššího šéfa firmy. Bylo vidět, že mu takové zprávy dělají dobře. Už dopředu sliboval budoucím podřízeným prémie a akcionářům solidní dividendy.

Pak přišel den, kdy se mělo na valné hromadě rozhodnout, zda konečně zased-

ne v tom vysněném šéfově křesle. Zpočátku to vypadalo nadějně. Hlasovalo pro něj mnoho akcionářů. Nakonec ale prohrál. Jeho protivník dostal hlasy dvou třetin akcionářů, on jen třetinu.

Druhý den si ho ředitel pozval na kobereček. Před kompletním vedením firmy mu oznámil, že celou dobu věděl o jeho kritice i pomluvách, které šířil. Zděšený a překvapený Světlan čekal okamžitý vyhazov. Místo toho přišla nabídka: „Světlane, dáme Vám ještě jednu šanci. Pošleme Vás řídit naši filiálku. Tam budete mít možnost ukázat, jak by to vypadalo, kdybyste řídil celou akciovou společnost.“

Mnozí to měli řediteli za zlé. Chtěli, aby Světlana okamžitě propustil. Ředitel ale věděl, že zhruba stejná část podřízených by takové jednání chápala jako jeho osobní mstu a další část zatím nemá jasno, na čí straně je pravda.

Světlan si sbalil vše potřebné a do týdne už byl ve fliálce. Zdálo se mu, že má skvělou budoucnost. Je svým vlastním pánem, a tak může začít po svém. První měsíce se zdálo, že jeho fliálka bude úspěšnější než všechny ostatní. Vybral si svůj řídicí tým. Tvořili ho samí ověřeni kamarádi, kteří mu už v minulosti prokázali dobré služby, když mu pomáhali se šířením jeho buřičských myšlenek.

Po nějaké době se situace ve fliálce začala zhoršovat a pak už to šlo ráz za ráz. Nové vedení udělalo několik špatných rozhodnutí a fliálce hrozil krach. V té chvíli zasáhl generální ředitel. Svola valnou hromadu akcionářů, na kterou pozval i své podřízené. Valná hromada jednomyslně přijala jeho návrh na odvolání celého vedení fliálky. Se schválením akcionářů pak odvolané vedení nahradil novými lidmi.

„Kde se vzalo zlo?“ Tato otázka nedá spát spoustě lidí. Navíc na ni navazují další a další otázky. Například: Proč už Bůh zlo dávno nezničil? Bude tu zlo věčně?

Pokud se chci dovědět, co říká Bible o existence zla, musím ji číst velice pozorně. Zlo totiž není hlavní téma Bible. Ta byla napsána proto, abych díky jejím příběhům mohl poznat, jaký je můj Bůh. Autoři Bible považují zlo za cizopasníka, který parazituje na dobrou.

Při čtení Bible byste proto neměli zapomínat na to, že její hlavní postavou je

Bůh. V první části Bible, která má název Starý zákon, vystupuje Bůh nejčastěji pod jménem Hospodin. Ve druhé části, Novém zákoně, nacházíme vyprávění o Bohu, který se stal člověkem a žil na naší Zemi. Tento Bůh, žijící mezi lidmi, má jméno Ježíš.

V době, kdy se Ježíš pohyboval po naší planetě, dostával často otázku, jak to s tím zlem vlastně je. Odpověděl následujícím příběhem:

„Bůh je jako dobrý hospodář, který zasel na své pole dobré semeno.

V noci, když lidé spali, hospodářův nepřítel rozhodil mezi pšenici semeno plevele.

Když vyrostlo obilí a s ním i plevel, přišli služebníci za hospodářem a řekli mu: ‚Vždyť jsi zasel dobré semeno, kde se tedy vzal plevel?‘

‚To udělal nepřítel!‘ odpověděl.

‚My půjdeme a vyplejeme to pole,‘ nabídl se.

On jim na to odpověděl: ‚Ne, to nedělejte. Spolu s plevem byste mohli snadno vytrhnout i pšenici. Necháme obojí vyrůst a při žních řeknu žencům, aby vybrali plevel a spálili ho a pšenici dali do mé stodoly.‘“ (Matoušovo evangelium, 13. kapitola)

Podle Ježíše za zlo na naší planetě může bytost, kterou ve svém vyprávění nazval nepřitelem. Když Bůh zasévá dobro, přichází také nepřítel, který pod rouškou tmy plnými hrstmi zasévá zlo.

Jenže kde se vzal ten nepřítel? Kdo to je a odkud pochází? Zajímavé informace o tom přináší dva autoři, jejichž knihy jsou součástí Starého zákona – první části Bible.

Prorok Izajáš ve svém proroctví popisuje tohoto nepřítele na obrazu babylon-

ského krále. Babylon byl v té době hlavním nepřítelem Židů. Proto prorok používá obraz babylonského krále k popisu Božího nepřítele:

„Jak jsi spadl z nebe, třpytivá hvězdo, jitřenky synu! Jak jsi sražen k zemi,

Kolikrát jsem již slyšel: „Byl jste se podívat v Osvětlení? Viděl jste ty hromady dětských botiček, ty plynové komory a pece? Víte, kolik zoufalců tam volalo k Bohu o pomoc? Marně... Bud' tedy Bůh je, ale je bezmocný, nebo je všemohoucí, ale lidské utrpení je mu zcela lhostejné.“

Na naší zemi neustále zní slova obžaloby vůči Bohu, která často končí rezignací vyjádřenou slovy: „Není nic.“

Přátelé, něco ale opravdu je. Ne, že není nic. Je zde zlo, na tom se přece shodneme. To není třeba dokazovat. Všichni přece více nebo méně pocítujeme jeho studené doteky na pulsu našeho života.

Bible říká, že zlo nepochází z tohoto viditelného světa hmoty, ale že se do našeho světa vlomilo z duchovní, neviditelné oblasti. A pokud se vám to zdá příliš fantastické, připomínám slova jednoho z tvůrců atomové bomby – Jacoba Roberta Oppenheimera: „Moderní fyzika nás učí, že za prostým viditelnem je složitě neviditelné. Věci kolem nás – stůl, židle, strom i hvězdy – jsou ve skutečnosti úplně jiné, než se nám jeví. Jsou to vířící systémy zadržené a stlačené energie. V oblasti vědy se poučujeme, jak rozsáhlá je podivnost světa.“

Svět je nesmírně podivuhodný a také jiný, než se na první pohled jeví. Bible mluví o mnoha bytostech, které Bůh stvořil ještě před člověkem. Jsou to bytosti, které nevidíme. A my dnes víme, že i z hlediska moderní fyziky je možné, aby vedle nás stály bytosti – a my abychom je přitom neviděli.

Jeden z těchto andělů se jmenoval Světloňoš – Lucifer. Není to však žádný čert s rohy a kopyty, není to žádná pohádková bytost; právě naopak, je to bytost mimořádně inteligentní. Ani to není nějaké personifikované, psychologické zlo, které existuje jen v mysli člověka. Jde o skutečnou, i když duchovní bytost.

Ludvík Švihálek, Důvěřuj životu

zotročovateli pronárodů! A v srdci sis říkal: **„Vystoupím na nebesa, vyvýším svůj trůn nad Boží hvězdy, zasednu na Hoře setkávání na nejzazším Severu. Vystoupím na posvátná návrší oblaků, s Nejvyšším se budu měřit.‘ Teď jsi svržen do podsvětí, do nejhlubší jámy!“** (Izajáš 14,12–15). Podle Izajáše je nepřitelem bytost, která má původ v nebi. To je **šokující zjištění – dobro i zlo pochází z nebe**. Původcem zla je nebeská bytost.

Světové proslulý lékař, psychoanalytik Carl Gustav Jung učinil následující vyznání: *„Pokud jsem se za své padesátileté lékařské praxe při styku se skrytými vrstvami lidského vědomí něco získal, pak je to právě přesvědčení o existenci ďábla.“*

Co o této bytosti díky Bibli víme? Podívejme se, co o ní napsal prorok Ezechiel:

„Byl jsi zářivý cherub ochránce, k tomu jsem tě určil, pobýval jsi na svaté hoře Boží, procházel ses uprostřed ohnivých kamenů, na svých cestách jsi byl bezúhonný ode dne svého stvoření, dokud se v tobě nenašla podlost...“

Množstvím svých nepravostí ... jsi znevětil své svatyně. Způsobím, že ze tvého středu vyšlehne oheň a stráví tě, po-

hodím tě na zem jako popel před očima všech, kdo tě spatří. Všude mezi lidmi, kde tě znají, strnou nad tebou v úděsu, staneš se odstrašujícím příkladem, zanikneš navěky.“ (Ezechiel 28,14.15.18.19)

Božím nepřítelem je cherub, bytost, která má svůj původ mimo naši planetu. Byl stvořen Bohem, aby se pohyboval v Boží blízkosti. Pak se stalo něco nepochopitelného. V srdci dokonalé bytosti se objevila touha po něčem, čeho stvořená bytost nemůže nikdy dosáhnout. Tento cherub se chtěl stát Bohem – vládcem celého vesmíru.

Tato kdysi dokonalá bytost, nyní Boží nepřítel, má v Bibli mnoho jmen. Od původního jména – Jitřenka – přes anděla až po jména, která výstižně charakterizují změnu, která u něj nastala. Boží nepřítel je pak také nazýván hadem, drakem, ďáblem nebo satanem. Říkejme mu satan nebo ďábel.

Možná už vás napadla otázka: „Jak je možné, že v srdci dokonalé bytosti, žijící v dokonalém a bezhříšném prostředí, vzniklo zlo? Neudělal Bůh při stvoření satana nějakou chybu? Není to nakonec Boží vina?“

Jedny prázdniny jsem prožil se svým českým dědečkem. Bral mne s sebou na hříby, učil mne pytláčit v rybníku, také jsem si u něj poprvé v životě vystřelil ze vzduchovky. Pro malého kluka ideální prázdniny.

Jednou jsme se vrátili z návštěvy dědova kamaráda, kde jsem se naučil mastit mariáš. Byl čas oběda, a tak jsme se těšili na nějakou dobrotu od babičky. Na stole ale místo oběda ležel lístek: „Dědo, muse-la jsem odjet k sestře. Vrátním se zítra. Na oběd si otevřete nějakou konzervu.“

Děda ve spíži našel hovězí ve vlastní šťávě a také zavařené okurky. Pak vytáhl z kapsy svůj křivák, kterým nejdřív nakrájel chleba a pak jím otevřel konzervu. Když jsme pojedli, prohlásil, že jde na chvíli do hospody, ať si zatím hrají na zahradě.

Ta chvíle se nějak protáhla, a když se začalo stmívat, dostal jsem hlad. Napadlo mne, že se podívám po nějaké konzervě. Našel jsem sardinky. Jenže jsem nikde nemohl najít otvírák. Na zrcadle ale ležela dědova břitva. Překvapilo mne, jak krásně s ní šly ty olejovky otevřít. Pojedl jsem a šel spát.

Druhý den ráno se chtěl děda oholit. Neoholil se. Břitva byla tak tupá, že už nešla nabrousit. Čekal jsem tehdy výprask, ale protože dědeček si byl vědom toho, co by mu babička řekla, kdyby zjistila, že jsem byl celé odpoledne sám, zatímco on v hospodě mastil mariáš, neřekl ani slovo...

Satan nebyl stvořen k tomu, aby vládl vesmíru. Byl stvořen k tomu, aby byl vesmírným poslem dobrých zpráv, proto měl původně jméno Lucifer, což v češtině znamená „nositel světla“ – Světloňoš.

Když se pokusil uchopit vládu ve vesmíru, dopadl jako ta dědečkova břitva, se kterou jsem otevřel sardinky. Satan pak už nebyl dobrý ani k tomu, aby nosil dobré zprávy.

Díky Bibli víme, že zlo má původ v nebi. Narodilo se v srdci jedné z nejkrásnějších bytostí celého vesmíru. Vzniklo kousek od Božího trůnu. To není radostné zjištění. Spíše naopak.

Při přemýšlení nad tím, co říká Bible o vzniku zla, mě kdysi napadlo, zda nakonec Bohu to zlo nepřeroste přes hlavu. Bylo to v době, kdy jsem četl knihu o Adolfu Hitlerovi. Na začátku jeho politické kariéry se tomuto malíři pokojů všichni smáli. O pár let později se před ním třásli nejen všichni Němci, ale i celá Evropa.

Nemůže se něco podobného stát i Bohu? Nepřipraví ho satan nakonec o jeho trůn?

Před chvílí jsem citoval dva starozákonní proroky. Oba dva, přestože píší o zle a jeho původci, přinášejí i radostnou zprávu. Jejich popis končí sdělením, že zlo i jeho původce nebudou existovat věčně. Přijde chvíle, kdy satana sežehne oheň, který vyšlehne z jeho středu a zcela ho pohltí. Zůstane z něho jen popel.

Už mnohokrát jsem dostal otázku, proč jsem právě křesťan. Proč nejsem třeba žid, muslim nebo buddhista? Určitě je to i díky tomu, že jsem se narodil v křesťanském prostředí. Ale svůj

Zkusme si představit, co by se asi stalo, kdyby Hitlera někdo zastřelil již v roce 1933, kdy se stal říšským kancléřem. Německo by se otráslalo těžkou hospodářskou krizí a sociálními bouřemi. A lidé by říkali: „*Adolf by to vedl lépe. Škoda že ho zabili.*“

Kdyby Bůh okamžitě tvrdě zasáhl, objevil by se v srdcích stvořených bytostí ve vesmíru strach a nevyslovená, ale stále hlodající otázka: „*Neměl Světloňoš pravdu?*“ Zlo jako možnost by tím odstraněno nebylo.

díl na tom má i zjištění, že jen biblické křesťanství popisuje zlo jako něco, co tu kdysi nebylo, teď tu je a jednou zase zanikne a nebude. Zlo je podle Bible cizopasník, kterého se vesmír jednou zbaví. Zlo je podle mého Boha něco, co do normálního života nepatří. Toto poznání je jedním z důvodů, proč jsem křesťan!

V souvislosti se zlem dostávám často ještě jednu otázku: „Pokud vůbec je nějaký dobrý a spravedlivý Bůh, proč to zlo už dávno nezničil?“ Také jsem si tuto otázku kdysi kladl. Byl jsem přesvědčený o tom, že první chybou, kterou Bůh udělal, bylo stvoření satana. A tou druhou chybou pak to, že ho nezničil hned, jak se v jeho nitru objevil první náznak zla.

Jenže pak jsem v Bibli narazil na zvláštní výrok: „*Není totiž rozdílu: všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy...*“ (Římanům 3,22.23). Díky těmto slovům jsem si uvědomil, že ani já nejsem bez chyby. V té chvíli mě napadlo: „Kdy-

by se Bůh rozhodl zničit všechno zlo, jak bych dopadl já? Jsem dobrý? Absolutně?“ V té chvíli mi došlo, jak mohu i v tom, že Bůh okamžitě nezničil zlo, vidět projev Boží lásky. Bůh mě miluje, a proto ještě nezničil zlo a všechny, kdo se na něm podílí. Protože to by musel zničit i mě.

V Ježíšově příběhu chtěli hospodáři služebníci zničit plevel hned, jakmile zjistili, že roste na poli, kde měla růst jen pšenice. Jejich pán jim to ale nedovolil. Řekl: „***Ne, to nedělejte. Spolu s plevem byste mohli snadno vytrhnout i pšenici. Necháme obojí vyrůst a při žnách řeknu žencům, aby vybrali plevel a spálili ho a pšenici dali do mé stodoly.***“ Až dozraje pšenice, bude uložena do stodoly a plevel spálen. Až na naší zemi dozraje dobro, stane se součástí Božího království a zlo bude jednou provždy zničeno a už se nikdy nevrátí.

Zkus dnes připustit, že by tato biblická zpráva mohla být pravdivá. Pokud tomu

tak skutečně je, pak se jednou celý vesmír zase vrátí do stavu, v jakém byl až do vzniku zla.

Pokud připustíš, že by to vše mohla být pravda, zkus si najít chvíli času a přemýšlej, zda bys chtěl žít v prostředí, kde už nebude zlo, kde nebude bolest, smrt ani loučení. A jako inspiraci pro toto přemýšlení ti nabízím následující citát z knihy Velké drama věků: *„Velký spor mezi dobrem a zlem skončil. Není už hříchu ani hříšníků. Celý vesmír je čistý. V celém nezměrném stvoření vládne soulad a štěstí. Od Boha, který všechno stvořil, proudí život, světlo a štěstí do všech stran nekonečného prostoru. Od nejmenšího atomu až*

po největší vesmírná tělesa, všechno živé i neživé, v nezkalené kráse a dokonalé radosti hlásá, že Bůh je láska.“ (E. G. Whiteová, Velké drama věků, str. 437).

Líbí se ti taková představa života v dokonalém prostředí? Bůh ho nabízí i tobě. Pokud chceš tuto nabídku přijmout, s důvěrou řekni: „Bože, jestli jsi a jestli je to všechno pravda, chtěl bych být u toho!“

Zatím o takovém prostředí můžeme jen snít. Žijeme totiž na světě, kde zuří válka mezi dobrem a zlem. Dokonce se nám může zdát, že má zlo navrch. Jak tato válka, která zachvátila celý vesmír, dopadne?

HVĚZDNÁ VÁLKA PODLE BIBLE

Viděli jste Hvězdné války? Nebo Supermana a další „fantastické“ americké filmy? Jako kluk jsem o nich jen slyšel od těch, kteří se dostali na Západ. Pak padla železná opona a s jejím pádem jsem se konečně dočkal. Naše kina se předháněla v nabídkách těchto kultovních filmů.

U mne setkání s Hvězdnými válkami skončilo rozčarováním. To, co jsem viděl, mi zas až tak fantastické nepřipadalo. Přesto mi z nich něco zůstalo. Představa, že „vesmírné války“ vedou k zániku celých civilizací i ke zničení obydlených planet.

Možná vás překvapí, že i Bible popisuje vesmírnou válku. Hovoří o ní v sou-

vislosti se zánikem zla i jeho původce, ďábla. Píše o tom kniha Zjevení Jana: *„A strhla se bitva na nebi: Michael a jeho andělé se utkali s drakem. Drak i jeho andělé bojovali, ale nezmohli, a nebylo již*

Po skončení 2. světové války se ptali známého amerického publicisty a komentátora Waltera Lippmanna, zda je možné, aby se něco tak strašného ještě znovu na světě opakovalo. A on odpověděl: *„Byl snad satan na seznamu padlých?“*

pro ně místa v nebi. A veliký drak, ten dávný had, zvaný ďábel a satan, který sváděl celý svět, byl svržen na zem a s ním i jeho andělé.“ (Zjevení 12,7–9)

Díky Bibli se dovídáme, že ďábel bude nejen poražen, ale nakonec také zničen a spolu s ním všechno zlo a všechny bytosti, které si život bez zla neumí představit. Otázkou je, kdo je tím tajemným hrdinou, kterému dává Bible jméno Michael. Přímoou odpověď v Bibli nenajdeme.

Pojďme tedy společně pátrat. Ten, kdo porazí ďábla, má podle poslední biblické knihy Zjevení jméno Michael. V první knize Bible je napsáno, že ďábla přemůže potomek ženy. Evangelisté i další novozákonní autoři hovoří o tom, že vítězem nad ďáblem je Ježíš. On tedy může být tím tajemným Michaellem.

V čem je Ježíš jedinečný? Proč podle Bible mohl ďábla porazit jen on? Odpověď musíme hledat v počátcích zla na naší zemi. Spousta lidí se domnívá, že první hřích spočíval v tom, že Eva utrhla a pak spolu se svým mužem jedla zakázané ovoce. To je omyl.

Hřích našich prarodičů totiž spočíval v tom, že uvěřili hadovi, skrze kterého promlouval ďábel: „*Vy opravdu věříte tomu, co vám říká Bůh? Vy si opravdu myslíte, že vás má rád? Kdyby vás měl rád, tak by vám nezakázal tohle ovoce. Podívejte, já jsem snědl pár kousků a už mluvím jako člověk. Co myslíte, že se s vámi stane, když ho také pár kousků sníte? Nestanou se*

z vás bohové? Nevěřte tomu, co vám říká Bůh. Věřte tomu, co právě teď vidíte a slyšíte...“ (parafráze podle Genesis 3,1–6)

Podívejme se na chvíli do Janova evangelia. Jan Křtitel, židovský reformátor, prohlásil o Ježíši zajímavá slova: „*Hle, beránek Boží, který snímá hřích světa“ (Jan 1,29). Co je na těch slovech tak zajímavé? Logicky bych očekával, že Jan o Ježíši prohlásí, že snímá HŘÍCHY světa. On ale řekl, že Ježíš „snímá HŘÍCH světa“.*

Proč Jan použil jednotné číslo? Chce snad tvrdit, že jsme všichni za celé dějiny lidstva spáchali jen jeden hřích? To určitě ne.

Jan chce, abychom si uvědomili, že všechny hříchy mají společný kořen – že je jeden základní hřích, ze kterého pochází všechno zlo na naší zemi i ve vesmíru.

V čem tento hřích spočívá? Jeho podstatou je nevíra v Boží lásku a dobrotu. Ďáblu se v mysli většiny z nás podařilo z Boha udělat bestii, která čeká na naši chybu, aby nás pak mohla potrestat.

Je Bůh opravdu tak zlý? Opravdu má radost z toho, když nás může trestat? Nebo je dobrý a laskavý? Mám věřit tomu, co o sobě říká Bůh, nebo mám raději vidět Boha očima ďábla?

Jak je to s Bohem? Opravdu je láska? Mohu to nějak zjistit?

Ve snaze najít odpověď na tuto otázku se opět dostáváme k jedinečnosti Ježíše Krista. Podle Bible je Ježíš Bůh, který se stal člověkem. Apoštol Pavel píše ve svém

dopise Filipským křesťanům: „*Nechť je mezi vámi takové smýšlení jako v Kristu Ježíši: Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí.*

A v podobě člověka se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži.

Proto ho Bůh vyvýšil nade vše a dal mu jméno nad každé jméno, aby se před jménem Ježíšovým sklonilo každé koleno – na nebi, na zemi i pod zemí – a k slávě Boha Otce každý jazyk aby vyznával: Ježíš Kristus jest Pán.“ (Filipským 2,5–11)

Bůh – Ježíš Kristus – žil v nebi dávno před stvořením života na naší plane-

tě. Nakonec, on sám je biblickým Stvořitelem, který dal život i našim prarodičům. Když Adam s Evou uvěřili ďáblově lži, rozhodl se Ježíš pro záchranou misi. Rozhodl se, že se narodí jako člověk a svým životem ukáže, jaký je Bůh.

Věřím, že si co nejdřív uděláte čas a přečtete si Ježíšův příběh v Bibli sami. Pro ilustraci si teď však dovolím citovat alespoň jeden příběh z jeho života. Odehrál se v době, kdy už byl velice populární u prostých lidí. Židovští duchovní vůdci ho naopak nenáviděli. Jejich nenávisť byla tak velká, že se ho rozhodli zabít. Hledali nějakou záminku, a když ji nemohli najít, nastražili na něj léčku.

12. října roku 1941 přijel k rampě koncentračního tábora v Osvětimi první transport Židů. Byl to začátek největšího zločinu v dějinách, vyvraždění šesti milionů lidí. Ne ve válce, v nějakém bojovém střetnutí, ale šlo o chladně naplánované vyhlazení celého národa. Nikdo nespočítá, kolik výkřiků o pomoc stouvalo z úst těchto nešťastníků k nebesům. Ale Bůh mlčel.

Nám věřícím je toto Boží mlčení neustále předhazováno jako důkaz, že žádný Bůh neexistuje. I věřící člověk však může prožít chvíle, kdy svírán obavami nebo bolestí vznáší své prosby k Bohu a ozvěnou je mu ticho – mlčení. Ano, může se nám to někdy jevit tak, že je Bohu úplně jedno, co zde my, bídné lidské bytosti, prožíváme. Uzavřel se snad do své samoty mlčení?

Ne, Bůh k člověku promluvil již dávno a mluví stále. Otázkou je, zda nasloucháme a rozumíme jeho řeči, nebo jestli i pro nás platí Ježíšova výtka: „*Oči máte, a nevidíte, uši máte, a neslyšíte!*“ (Marek 8,18). Apoštol Pavel napsal: „*Mnohokrát a mnohými způsoby mluvil Bůh k otcům ústy proroků; v tomto posledním čase k nám promluvil ve svém Synu...*“ (Židům 1,1.2).

„Ježíš odešel na Olivovou horu. Brzy ráno se vrátil do chrámu, sedl si tam a začal učit shromážděný dav.

Za chvíli k němu znalci Zákona a farizeové přivedli jednu ženu přistiženou při nevěře. „Mistře,“ oslovili Ježíše, „tuto ženu jsme přistihli při cizoložství. Mojžíšův zákon je přísný. Odsuzuje ji ke smrti ukamenováním. Co ty tomu říkáš?“ Čekali, že jim Ježíšova odpověď poskytne záminku k jeho odsouzení.

Ježíš však mlčel, sklonil se k zemi a psal něco prstem v prachu. Žalobci stále dotírali, aby odpověděl. Ježíš se vzpřímil a řekl: „Kdo z vás je bez hříchu, ať po ní hodí první kamenem!“ Pak se znovu sklonil a psal po zemi.

Jeho slovy byli zahanbeni. Ozvalo se v nich svědomí, a tak jeden po druhém odcházeli – ti nejváženější jako první.

Nakonec zůstal Ježíš s tou provinilou ženou sám. Znovu se vzpřímil a zeptal se ženy: „Kam se poděli tvoji žalobci? Žádný z nich tě neodsoudil?“

„Ne, Pane,“ odpověděla žena.

„Já té také neodsuzuji“ řekl Ježíš. „Jdi, ale už nehřeš!“ (Jan 8,1–11)

K tomu, abychom tento příběh mohli dobře pochopit, potřebujeme malou exkurzi do Starého zákona. Krátce poté, co Bůh vyvedl Abrahamovy potomky z egyptského zajetí, začal z této tlupy bývalých otroků budovat izraelský národ.

Jako otroci uměli jen poslouchat. Neměli žádné zábrany, morálka jim byla

cizí. Bůh začal tím, že prostřednictvím Mojžíše vydal zákony, které je měly kultivovat. Jeden paragraf Mojžíšova zákona říkal: „Kdo se dopustí cizoložství s ženou někoho jiného, kdo cizoloží s ženou svého bližního, musí zemřít, cizoložník i cizoložnice“ (Leviticus 20,10). O pár let bylo znění tohoto paragrafu ještě doplněno: „Když bude přistižen muž, že ležel s vdanou ženou, oba zemřou: muž, který ležel se ženou, i ta žena. **Tak odstraníš zlo z Izraele.**“ (Deuteronomium 22,22)

Tyto zákony nebyly samoučelné. Měly Izraelcům postupně vštěpovat základní prvky morálky. Bůh si přál, aby si začali vážit sebe i druhých. A až poznají a ocení hodnotu života, chtěl, aby přijali za své i další hodnoty. Jednou z nich bylo manželství a rodina.

Po tomto malém výletu do dějin Izraele jsme už teď schopni odhalit jeden podstatný problém v celé kauze. Když znalci zákona k Ježíši dověkli nevěrnou ženu, na někoho zapomněli. Měli přivést i muže, který byl s touto ženou v posteli.

Možná si mysleli, že Ježíš tento nedostatek jejich žaloby přehlédne. Mýlili se. Ježíš znal zákon velice dobře. Nakonec, byl to on, kdo jako starozákonní Hospodin Mojžíšovi diktoval jednotlivé paragrafy zákona. Teď se sklonil k zemi a něco psal. Možná psal do prachu na chrámovém nádvoří znění paragrafu, na kterém postavili znalci zákona svou obžalobu. Možná tam psal hříchy některých z nich.

Zpočátku tomu izraelští soudci nevěnovali pozornost. Byli tak zaujati touhou po Ježíšově smrti, že si ani neuvědomili, co to píše. Pokřikovali na něj, aby konečně odpověděl na jejich otázku. Věřili, že ho dostali do pasti, ze které už neuteče.

Řekne-li, že mají nevěrnou ženu ukamenovat, okamžitě ho poběží udat Římanům. Žádný Žid totiž v té době neměl právo nad někým vynést rozsudek smrti. To mohl udělat jen zástupce římské vlády. Když tedy Ježíš prohlásí, že Mojžíšův zákon platí a žena musí být ukamenována, označí ho za vzbouřence, který chce svrhnout římskou vládu nad Palestinou.

Pokud Ježíš prohlásí, že si žena smrt nezaslouží, udají ho zase za narušování židovských pravidel. V tom případě by ho odsoudila k smrti židovská velerada. Pokud by požádali Piláta, aby jejich rozsudek potvrdil, určitě by jim vyhověl.

Co Ježíš udělá? Dostanou ho jeho nepřátelé?

Ježíš o tom, co plánují, dobře ví. Když na něho dotírají, aby odpověděl, vstane a vyzve žalobce, aby začali s kamenováním. Říká jim: *„Pokud jste tak přesvědčeni, že Mojžíšův zákon stále platí, začněte. Pokud je mezi vámi někdo, kdo o sobě může říci, že sám nezaslouží podobný trest, ať vezme kámen a zahájí opravu. Má někdo z vás takovou odvahu, aby na sebe vzal tuto zodpovědnost? Nezapomeňte, že se pak z toho nebudete zodpovídat jenom Římanům, ale i Bohu!“*

Pak se zase skloní a pokračuje v psaní do prachu. Píše tam jejich tajné hříchy? Píše o tom, co se snaží ukrýt před světem i před Bohem?

Nevim, co tam psal. Faktem ale zůstává, že teď všichni pozorně sledují, co vlastně píše. Čtou a jejich svědomí začíná pracovat. Obviňuje je z jejich vlastních hříchů. Pomalu se začínají vytrácet. Jako první odcházejí ti nejstarší a nejváženější. Po nich pak další a další, až tam nakonec zůstane jen Ježíš a nevěrná žena.

Líbí se mi překlad Bible Kralické: *„I zůstal tu Ježíš sám, a žena uprostřed stojící.“* Ježíš a nevěrná žena. Co bude teď? Co jí řekne Ježíš? Prohlásí, že se nic nestalo? Pronese, že ruší platnost Desatera, že odtě už nevěra není hříchem?

Nic takového se nestalo. Nejprve společně zjišťují, že žádný znalec zákona nenašel odvahu odsoudit tuto nešťastnou ženu. Ježíš se na ni podívá a pak jí řekne: *„Ani já tě neodsuzuji. Jdi a už nehřeš!“*

Ježíš v této chvíli ukázal, co je cílem zákona. Zákon má odhalit náš hřích. Má nás přivést k Ježíši. Pokud svého jednání litujeme, Ježíš nám nabídne novou šanci. Proč? Protože nás chce vychovávat pro život ve svém království.

V jeho zemi nebude místo pro nikoho, kdo má zálibu v ubližování druhým. Když David přemýšlí o Božím království a ptá se, kdo v něm jednou bude bydlet, nabízí následující odpověď:

*„Hospodine,
kdo smí pobývat v tvém stanu,
kdo smí bydlet na tvé svaté hoře?
Ten, kdo žije bezúhonně,
ten, kdo jedná spravedlivě,
ten, kdo ze srdce zastává pravdu,
nemá pomlouvačný jazyk,
druhému nedělá nic zlého,
na svého druha nekydá hanu,
pohrdá tím, kdo je hoden zavržení,
váží si těch, kdo se bojí Hospodina,
nemění, co odpřísáhl, byť i ke své škodě,
nepůjčuje na lichvářský úrok,
nedá se podplatit proti nevinnému.
Ten, kdo takto jedná, nikdy se nezhroutí.“*
(Žalm 15)

Myslím, že tato příhoda z Ježíšova života dobře popisuje povahu a lásku mého Boha. Bůh, kterého nám představuje Bible, je Bůh spravedlivý a současně milosrdný. Je to Bůh, který dává jasná životní pravidla, ale nabízí současně novou šanci každému, kdo si uvědomil svou chybu a touží ji napravit.

Ježíš – Bůh, který se stal člověkem – ukazoval každým svým činem i slovem, jaká je povaha Boha. Svou lásku k nám

dokázal i tím, že byl pro nás nakonec ochoten i zemřít. Protože byl Bůh, smrt ho nemohla uvěznit ve své moci. Vstal z mrtvých a dnes je opět v nebi.

A ďábel?

Na začátku jsem vzpomínal Hvězdné války. Při nich se mrtví ani nepočítali. V té biblické hvězdné válce, která proběhla v nebi, žádní mrtví nebyli. Na jejím konci musel ďábel v podobě bájněho draka uznat, že byl poražen. Většina obyvatel vesmíru mu dala najevo, že ztratil jejich důvěru. Pomluvil jejich Boha, a dokonce se ho pokusil zabít.

Ďábel byl donucen opustit nebe. Odešel do exilu na naši zem. Tady mu stále ještě věří většina obyvatel naší planety. Ví, že prohrál. Ví, že ho čeká zánik. Protože je zlý, snaží se do tohoto zániku stáhnout co nejvíce lidí.

Žijeme na zemi, kde stále ještě probíhá velký spor mezi dobrem a zlem. Díky Bibli víme, že dobro nakonec zvítězí. Můžeme být na straně vítězů. Stačí se jen přidat na stranu dobra, které je v Bibli symbolizováno postavou Ježíše Krista – Boha, který se stal člověkem.

JE S NÁMI V KAŽDÉM UTRPENÍ

Nedávno jsem četl průvodní text k výstavě keramických obrazů. Stálo v něm: „Bůh je mimo čas a prostor. A přesto je s každým z nás v každé vteřině našeho

života. Jak to dělá, být tady i ,tam? Po svém, ne po našem. Je Bůh.

A ve skutečnosti žije životy všech lidí, kteří kdy žili. Se vši bolestí a se vším

Zoufalá matka, které zahynul syn při autonehodě, se s pláčem a výčitkou ptá duchovního: „*Kde byl Bůh, když se můj syn s autem zřítíl ze srázu?*“ A uslyší odpověď: „*Byl tam, kde byl tehdy, když tady na zemi umíral jeho Syn.*“

Skrze Kristovu oběť na kříži se Stvořitel ztotožnil s bolestí svého stvoření, do které bylo zavlečeno. Kristus na Kříži však neumíral jen místo člověka a za člověka, ale za celý vesmír. Golgotský kříž bude již navždy chránit vesmír před novou vzpourou proti Bohu. Celý vesmír již od prvního úderu kladiva, kterým římský voják přibíjel Ježíšovo tělo na dřevo kříže, ví, že Bůh je láska. Miluje ty, které stvořil k životu s ním. „*V tom se ukázala Boží láska k nám, že Bůh poslal na svět svého jediného syna...*“ (1J 4,9).

utrpením. Je mimo čas a prostor, a proto právě ~~ted~~, teď s každým z nás prožívá všechno. On nás nepozoruje, on s námi žije.

Tak jako ví, co dělá každá buňka našeho těla, právě tak zná a žije s námi každou vteřinu našeho utrpení. Prožil miliardy životů svých tolik milovaných dětí. Slyšel všechny modlitby.

Ale dal nám svobodu – k dobrému i ke zlému. A my si vybíráme, a rádi.

A tak jsem pochopil, že každá bolest někomu náleží, ale že také všechna bolest, bolest každého, náleží i Bohu. Bůh je jediná bytost, která cítí bolest jiné bytosti jako svoji vlastní...“ (J. Turek).

Dlouho jsem nemohl pochopit text Bible, jehož autorem je apoštol Jan: „*Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný...*“.

Pak přišla chvíle, kdy jsme našeho malého syna nechali v nemocnici a čekali, co bude. Po všech možných vyšetřeních ho lékaři poslali na tomograf. Nové čekání na výsledek. Má nádor na mozku? Zemře? Bude žít? Bylo to horší, než když jsem později sám čekal, jak dopadne histologické vyšetření mé tkáně.

Tehdy jsem pochopil, že není větší bolest, než když rodičům umírá dítě a oni pro něj nemohou nic udělat.

Najednou jsem také pochopil, jak moc mě Bůh miluje, když byl ochoten trpět při smrti svého syna, jako by umíral on sám.

Zkus na chvíli připustit, že Bible nelže. Zkus přemýšlet o tom, co by se ve tvém životě změnilo, kdybys měl Boha, který tě miluje tak, že se rozhodl zemřít, aby tě zachránil. A pak zavři oči a ve své mysli mu řekni, co zrovna cítíš. Neboj, on tě uslyší.

Dobrá zpráva o zlu

Vlastimil Fürst

Znamení doby 2/2012

Registrační číslo MK ČR E 5077, ISSN 0231-6439

Vydalo nakladatelství Advent-Orion, Roztocká 5, 160 00 Praha 6

e-mail: expedice@adventorion.cz, www.adventorion.cz

Odpovědná redaktorka: Michaela Hrachovcová

Grafická úprava: Robert Prokopec

Foto na obálce: photos.com

Vytiskla tiskárna ARTRON, s. r. o., Boskovice

Vyznačené texty jsou převzaty z knihy Ludvíka Švihálka *Důvěřuj životu*, Advent-Orion, Praha 2000.

Chcete-li se o daném tématu dovědět víc,
kontaktujte Středisko korespondenčních kurzů, www.skk.cz.